

Андрэй Хадановіч

Готыка

Плынь уражаньняў сьвежых
змывае ізь зьвілінаў цьвіль.
Па байніцах і вежах
пазнаеш вялізарны стыль.
Сьвет аплатак і ружаў
сыгналы
здалёк табе шле.
Ты слухмяна напружыў
каналы
ўспрымання, але

недасяжныя шпілі
ды вычварныя вітражы —
ўсё ў вялізарным стылю
даводзіць, што ты тут чужы.
Нават замак душы
не пакіне надзей на заручыны:
ты чужынец на мшы,
недаверак, прафан, недалучаны.
На драўляным касьцёле
насенне гвалтоўных гадоў
прарасьце, ды ніколі
ня ўгледзіш пладоў, пагатоў

без патрэбы прымус
ды прынука,
покуль хлус,
ашуканец, манюка
лукту адмыслова
вярзе, —
па-за ёю ні гука,
ні слова,
ты Страцім-Сэнс-Санс sans paroles, балазе

з сама першага дотыку
ўсё ж адчуваеш прыемнасьць
закаханасьці ў готыку —
нават бяз мар пра ўзаемнасьць.

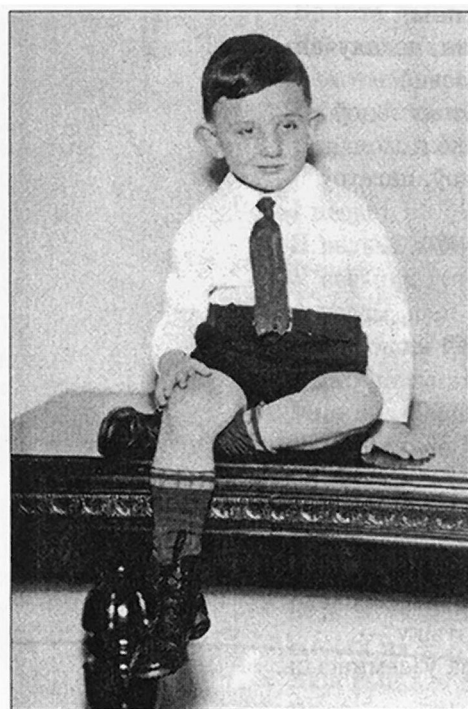
*Дэбна Тарноўскае, верасень 1999
Зь нізкі «З замку ў замак
(галіцкі дывэртымэнт-II)»*



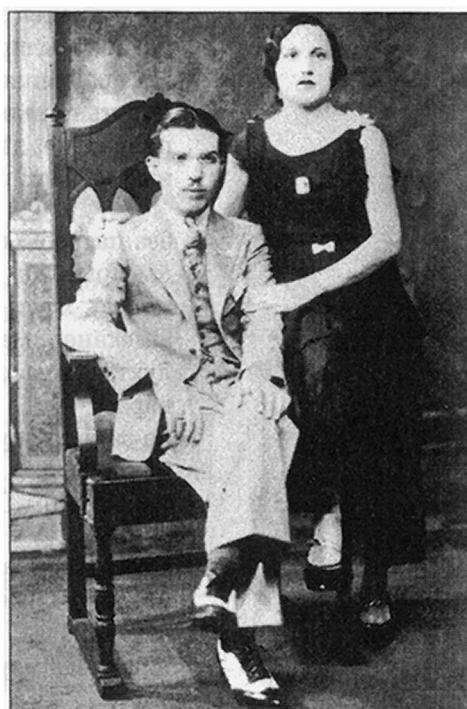
*Сёстры Палей, Ганна (зълева)
і Фэйгеле, 1930.*



Гарві ў форме скаўта, 1944.



*Джэрам незадоўга
да пачатку гісторыі.*



Фэйгеле і Сэм, 1933.

Усе здымкі з прыватнай калекцыі.